LXVII.

Forslag
til
Strandingslov for Færøerne.

(Fremsat i Landstinget den 25de November 1898 af Justitsminister Rump.)

I.

§ 1.

Ved Strandinger udøves den Politiet tilkommende Myndighed af Sysselmanden, indtil Landfogden selv eller ved Fuldmægtig kan komme til Stede.

§ 2.

Naar Skib er strandet eller i Begreb med at strande eller fra Land ses paa anden Maade at være stedt i Nød, hvorfra det ikke ved egen Hjælp kan redde sig, skal den, som bliver det var, hurtigst muligt derom underrette Sysselmanden, for saa vidt denne ikke selv er til Stede, og har herfor Krav paa passende Godtgørelse, der fastsættes af Politiet.

Saa snart Sysselmanden ved egen Iagttagelse eller efter Meddelelse har bragt i Erfaring, at et Skib er strandet eller udsat for at strande, skal han uopholdelig begive sig til Strandingsstedet samt snarest muligt sende Melding derom til Landfogden. Denne har derefter, medmindre hans Tilstedekomst skønnes at være uden al Betydning eller at være forbundet med uforholdsmæssig Bekostning, uopholdelig enten selv eller ved Fuldmægtig at begive sig til Strandingsstedet.

Naar løst Gods, Vrag eller Vragstykker inddrive paa Forstranden, har Sysselmanden, saa snart han faar Kundskab derom, saafremt det inddrevne skønnes at have en Værdi af over 2 Kroner, at gøre Indberetning til Landfogden, hvorhos han bør drage Omsorg for, at Godset snarest muligt bringes i Sikkerhed. Landfogdens Tilstedekomst udfordres ikke, naar Værdien af det inddrevne Gods, der er Genstand for samlet Bjærgning, skønnes ikke at overstige 500 Kr.

§ 3.

Hvor det gælder at redde Menneskeliv, er enhver forpligtet til at yde den Bistand, som han kan yde uden Fare for Liv eller Helbred (almindelig borgerlig Straffe-